

Lintunen

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tiedotuslehti

13.3. klo 18 Lintumetsän koululla
Kylä Kasvattaa -projektin
avaustilaisuus mukana
Anne Eskelinen

Omakotiyhdistyksen
VUOSIKOKOUS 28.3. klo 18
Lintumetsän koululla
mukana Markku Markkula

Puheenjohtajan Palsta

Tämä vuosi tulee olemaan meille merkittävä. Ikävähän se on jo ollut näin Lahden kisojen jälkeen. Lintuvaaralle se ei tule kuitenkaan olemaan ikävä vaan mielenkiintoinen, jos se meistä on kiinni. Tämä on vuosi, jolloin tulemme näkemään ja tekemään merkittäviä asioita oman asuinympäristömme eteen.

Mitä nämä asiat ovat ja miten Omakotiyhdistys niihin liittyy? Oky on mm. yhdessä alueen koulujen vanhempainyhdistysten kanssa aloittamassa tänä keväänä Kylä kasvattaa -projektia, jossa tavoitteena on turvallisen ja viihtyisän asuinympäristön luominen.

Kukapa ei haluaisi asua seudulla, jossa viihtyy ja lapset tuntevat olonsa turvallisiksi. Kukapa ei haluaisi olla ylpeä asuinalueestaan ja vastata rinta rottingilla kysyjälle: Minä asun Lintuvaarassa! Tähän kaikkeen on meillä jokaisella nyt ko. projektin myötä mahdollisuus. Mutta miten?

Se vaatii vain hiukan osallistumista joko tähän projektiin tai muihin yhteisiin tapahtumiimme. Mielipiteillä on arvoa ja niitä kaivataan. Kutsun siksi teidät kaikki asiasta kiinnostuneet 13.3. Lintumetsän koululle klo 18.00 kuulemaan lisää ja saattamaan tämän projektin alulle.

Kylä kasvattaa -projekti ei ole ainoa merkittävä tapahtuma Lintuvaarassa. Tämän vuoden aikana tulemme saamaan täsmennyksiä ja toimintasuunnitelmia seuraaviin projekteihin:

Viidentien-risteyksen perusrakennus, srk-yhtymän rakennushanke Paulakosken tontilla, Palokärjen yrityskorttelin purku ja rakentaminen, Kehä II:n jatkoselvityksen arviointiraportti, Kehä I:n perusrakennussuunnitelmat, Lintulaakson koulun rakennus-aikataulu ja mahdollisesti vielä Painiityn kaavoitusilanne. Kaikki merkittäviä hankkeita, jotka vaikuttavat meidän kaikkien asuinyhtyyteen.

Miltä Sinusta tuntuu? Ovatko edellä mainitut asiat sellaisia, jotka mahdollisesti vaikuttavat Sinun viihtyvyyteesi Lintuvaarassa? Minuun ne ainakin vaikuttavat, jos käynnissä olevat ja tulevat projektit etenevät jotenkin muutoin kuin itse toivon ja odotan.

Uskon, että Sinäkin toivot kotiseudultasi viihtyvyyttä ja turvallisuutta. Jos tunnet, että haluat olla mukana seuraamassa aitiopaikalla näitä merkittäviä tapahtumia, niin ole hyvä ja tule mukaan Okyn johtokunnan toimintaan. Keskustelen mielelläni kanssasi ennen seuraavaa vuosikokousta. Olit sitten uusi tai vanha lintuvaaralainen, yhdistysaktiivi tai noviisi, niin ota yhteyttä!

Omakotiyhdistyksen vuosikokous pidetään 28.3. klo 18.00 Lintumetsän koululla. Vuosikokouksen alustaa kansanedustaja ja kunnallisvaltuutettu Markku Markkula. Tervetuloa!

Markku Saarikoski

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen johtokunta

Raimo Henttonen
Kari Kanerva
Margit Lundström, siht.
Kalevi Onnela, vpj.
Hannu Pellikka
Arja Pihlajisto, tiedotus
Mimmi Piirto
Markku Saarikoski, pj.
Merja Salmi-Lindgren
Leena Schmidt, talous
Anu Sipilä

Paikkalinnuntie 19 B
Keltasirkuntie 3
Nostoväentie 1 A 2
Pensaskertuntie 1 B
Keltasirkuntie 8 A
Hämeenkyliäntie 29 B
Keltasirkuntie 7
Varusmichentie 16
Punavarpusenpolku 3
Paikkalinnuntie 5
Hernekertuntie 6 C

p. 548 3070, 041-441 5388
pk. 5485 513, e-mail: kari.kanerva@edu.hel.fi
pk. 5487 687, 040-845 2644
pk. 5471 480, pt. 4212 126, 050-5500 230, e-mail: kalevi.onnela@dlc.fi
0400-688 657, e-mail: hannu.pellikka@hp.com
pk. 5484 502, fax 5418 344, pt. 5119 862, e-mail: arja@prestig.pp.fi
pk. 594 521, pt. 8502 0883, e-mail: minna.piiro@kantti.fi
pk. 5124 994, 0400-750 029, e-mail: markku.saarikoski@kolumbus.fi
p. 541 7619, 040-516 0054, e-mail: merja.salmi-lindgren@nic.fi
pk. 5485 572, pt. 4133 3725, fax. 5485 297, e-mail: leena.schmidt@sayl.fi
pk. 5481 848, 040-589 0581

Lintunen -

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n tiedotuslehti ilmestyy neljästi vuodessa: helmikuussa, toukokuussa, syyskuussa ja joulukuussa.

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tilinumero:
Merita-Leppävaara 238618-9514

Toimitus: Arja Pihlajisto, puh. 5484 502
Levikki: 1500 kpl

Ilmoitustaulu omakotiyhdistyksen tiedotteita varten on asiamiesposti-elintarvikekioskin edessä ja Gallerian K-kaupassa.

Taitto: Masa Pulkkinen, Arja Pihlajisto
Painopaikka: Monila Oy, Sörnäisten rantatie 27, 00500 Helsinki

KOKO KYLÄ KASVATTAA

Anne Eskelinen puhumaan Lintuvaaraan

Monet meistä ovat törmänneet Anne Eskelisen nimeen lehtiartikkeleissa, joissa käsitellään lasten-kasvatusta. Hän on se laukaalainen 11 lapsen äiti, joka käynnisti puolivahingossa sittemmin kansan-liikkeeksi muuttuneen Kylä kasvattaa - tai nykyisin Yhdessä elämään - nimisen projektin. Anne Eskelinen näki omassa lähiympäristössään paljon lasten ja nuorten pahoinvointia, joka ilmeni esimerkiksi koulu-kiusaamisena ja päihteiden käyttönä.

Ennen vanhaan sanottiin, että yhden lapsen kasvattamiseen tarvitaan koko kylä. Nykyisin pitää ensin luoda tuo kylä kasvattamaan lapsia ja nuoria. Tällaisia "kylä" on Annen aloitteesta perustettu ensin Laukaalle ja sittemmin kymmenille paikkakunnille ympäri Suomea. Espoossa Anne Eskelisen mallin mukainen projekti on käynnissä esimerkiksi Jupperissa.

Ajatusmallin ideat ovat yksinkertaisia. Lasten kasvatusvastuu kuuluu vanhemmille, mutta vanhemmat voivat keskenään ja ammattikasvattajien kanssa sopia yhteisistä "pelisäännöistä", joilla pyritään ehkäisemään ja selvittämään lasten ja nuorten ongelmia. Sovitaan esimerkiksi, että jokainen aikuinen puuttuu heti näkemäänsä ilkivaltaan. Asiat sovitaan, sovitetaan ja - mikä tärkeää - unohdetaan. Pyritään siihen, että eri kasvatustahojen (vanhemmat, opettajat, harrastusten vetäjät, srk jne.) välinen kommunikaatio olisi helppoa ja kaikkiin ongelmiin puututaan mahdollisimman nopeasti.

Anne Eskelisen projekti on saanut useita palkintoja, mm. "Euroopan perheiden liiton paras kasvatusta tukeva hanke" vuonna 1996.

Lintuvaaran ja Lintumetsän koulujen vanhempainyhdistykset ja Lintuvaaran Omakotiyhdistys ovat kutsuneet Anne Eskelisen puhumaan meille Lintuvaaran kylässä asuville 13.3. klo 18.00 Lintumetsän koululla.

Kustannuksiin osallistuvat Lintumetsän koulu, Omakotiyhdistys ja Lintuvaaran koulun vanhempainyhdistys.

Mukaan on kutsuttu KAIKKIEN LINTUVAARALAISTEN lisäksi edustajat Espoon kaupungilta, molemmilta kouluilta, srk:sta, Mannerheimin Lastensuojeluliitosta, Piken kioskilta sekä korttelipoliisi. Toivomme runsasta osaanottoa ja vilkasta keskustelua!

Voisimmeko Annen ajatuksia käyttämällä saada omasta kylästämme vielä paremman paikan asua - kaikenikäisille?

Luentoa valmistelevalle työryhmälle puolesta

Kati Kainulainen

OLETHAN MUISTANUT MAKSAA JÄSENMAKSUSI!

Omakotiyhdistyksen jäsenmaksu on vain 35 markkaa/talous.

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tilinumero on

Merita-Leppävaara 238618-9514.

Omakotiyhdistyksen jäseneksi kannattaa liittyä monestakin syystä, eikä niistä vähäisimpänä ole alennukset, joita yhdistyksen jäsenenä saat monista liikkeistä: Lintuvaaran Omakotiyhdistyksellä on sähkönostosopimus Vattenfallin kanssa ja Neste antaa polttoöljystä alennusta jäsenille.

Tolppolan taimitarhasta saa (sai ainakin viime keväänä) 15 % alennusta perennoista, puiden taimista ja Muhevaiselta samoista tuotteista 10 %:n alennuksen. Yleensä kaikki muutkin

taimistot myöntävät alennuksia omakotiyhdistysten jäsenille, pitää vain muistaa kysyä!

Ja erittäin tärkeä asia: jäsenmaksun suorittamisesta pitää aina esittää tosite, jotta voi saada alennusta!

Espoon Väri Viherlaaksossa antaa 10-20 % alennusta ja Puukeskus Rastaalan tienhaarassa 5-20 % tuotteesta riippuen.

Toimintakertomus 2000

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry perustettiin 1941 alunperin Leppävaaran Huvilanomistajien Yhdistys nimisenä. Yhdistyksen nimi muutettiin 1975 Leppävaaran-Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:ksi ja 1992 lähtien olemme toimineet nykyisellä nimellämme. Yhdistyksessämme oli vuoden lopussa 521 maksavaa jäsentaloutta ja muutama kannatusjäsen. Olemme täten Espoon suurin asukas-yhdistys asukasluvuun suhteutettuna ja yksi suurimmista absoluuttisestikin mitattuna.

Johtokunta, vuosikokous ja tilintarkastajat

Yhdistyksen toimintaa edusti johtokunta, johon kuului puheenjohtajan lisäksi kymmenen jäsentä. Yhdistyksen vuosikokous pidettiin 21.3. ja paikalla oli noin 70 jäsentä. Vuosikokous valitsi yhdistyksen puheenjohtajaksi **Markku Saarikosken** seuraavaksi 1-vuotiskaudeksi.

Seuraavaksi 2-vuotiskaudeksi valittiin Raimo Henttonen, Kalevi Onnela (vpj.), Arja Pihlajisto (Lintunen), Mimmu Piirto, Merja Salmi-Lindgren ja Leena Schmidt (talous). Vanhoina jäseninä jatkoivat Kari Kanerva, Margit Lundström, Hannu Pellikka ja Anu Sipilä (sihteeri).

Johtokunta jakaantui työryhmiin, jotka olivat (suluissa vetäjä):

1. Kaavoitus ja liikenne (Onnela),
2. Nuoriso ja koulutus (Kanerva)
3. Ympäristö (Salmi-Lindgren).

Johtokunta kokoontui toimintavuotensa aikana 8 kertaa.

Yhdistyksen varsinaisina tilintarkastajina toimi Reijo Järvitä ja Tarja Karppinen. Heidän varamiehinä olivat Olavi Hokkanen ja Voitto Virta.

Toiminta

Omakotiyhdistyksen toiminta noudatti yhdistyksen sääntöjä, joiden mukaan mm. alueen ja asukkaiden viihtyisyyttä on lisättävä ja aluetta koskevaan suunnitteluun on pyrittävä vaikuttamaan. Yhdistyksen toiminta kulminoitui Puolustusvoimien komentokeskuksen ja Mäkkylä II/Lintulaakso I kaavoitukseen, Kehä I:n liikenneolojen parantamiseen, joukkoliikenteen säilymiseen, nuorisotoiminnan suunnitteluun ja ympäristön parantamiseen. Lisäksi yhdistys jatkoi tiivistä yhteistyötä muiden yhdistysten kanssa.

A. Kaavoitus

Vuonna 2000 yhdistys seurasi aktiivisesti Puolustusvoimien komentokeskuksen kaavoituksen etenemistä. Teimme muistutuksen kaupungille, jossa perustelimme komentokeskuksen ajoyhteyden toteuttamista tapahtuvaksi Lintukorven/Palokärjen kautta.

Alkuvuodesta seurattiin tarkoin myös Espoon seurakuntayhtymän rakennussuunnitelmia ns. Paulakosken tontilla. Loppuvuodesta saimme nähtäväksi Mäkkylä II ja Lintulaakso I kaavaehdotuksen, josta teimme huomautuksen kaupungille.

B. Liikenne

Kehä I:n perusparannussuunnitelmaa seurasimme kiinteästi. Leppävaaran alueneuvottelukunnalle teimme selvityksen, jossa annoimme parannusehdotuksia ja pyysimme kiirehtimään Kehä I:n parannustöitä. YTV:lle lähetimme lausunnon, jossa pyysimme lintuvaaralaisten näkökulmien huomioon ottamista, jotta julkisen liikenteen palvelut eivät huonontuisi entisestään.

Viidentien-risteyksen vaarallisuudesta lähestyimme uudelleen kaupungin teknistä keskusta. Alueen yhdistysten painostuksesta saimme Hämeenkielantielle liikennevalot, jotka auttavat Lintuvaaran ala-asteen oppilaiden tienilytystä.

C. Nuoriso

Syksyllä käynnistyi Kylä kasvattaa -projektin suunnittelu. Projektin tarkoituksena on yhdistää koulujen ja vanhempien kanssa luoda lapsille ja nuorisolle turvallinen asuin ympäristö.

Yhdistyksen joulujuhlien (14.12.) teemana oli koko perhe. Tilasimme Lintumetsän koulun oppilailta esityksen, jota oli katsomassa lähes sata lintuvaaralaista. Palaute joulujuhlilla oli erittäin myönteinen.

D. Ympäristö

Perinteelliset siivoustalkoot pidettiin 11.5. Alueemme siivoustavoite saavutettiin jälleen - kiitos runsaslukuisen (70 hlöä) osallistujamäärän ja järjestäjien.

Kritiikkiä emme juuri saaneet, joten edellisen vuoden palautteet oli otettu huomioon. Valitettavaa oli, että lähimetsistämme löytyi liian paljon ympäristöjätteitä (mm. akkuja, maalipurkkeja, moottorinlohkoja, renkaita) yms. roinaa.

Yhdistys puuttui asukkaiden ilmoittamiin muutamiin ympäristöllisiin ongelmakohtiin. Ongelmat korjattiin siten, että yhdistys mm. pyysi Espoon seurakuntayhtymää ja YTV:tä siivoamaan ns. Paulakosken tontin sekä siivoutti ja maalautti muutaman bussipyysäkin.

E. Yhteistyö

Yhteistyö lähialueiden muiden asukas-yhdistysten kanssa kulminoitui pitkän vuotta Kehä I:n perusparannussuunnitelmiin, Kehä II:n jatkon perusteluiden kyseenalaistamiseen sekä Puolustusvoimien komentokeskuksen rakennussuunnitelmien seurantaan. Leppävaaraseuran kanssa olimme eri linjoilla komentokeskuksen rakennusaikaisen tien sijainnista. Yhdistys kannatti Lintukorven/Palokärjen kautta tapahtuvaa liikennöintiä.

Lintumetsän koulu tarjosi yhdistykselle mahdollisuuden järjestää erilaisia harrastusryhmiä. Toteutimme englanninkielen keskusteluryhmän. Arja Pihlajisto toimi Leppävaaran alueneuvottelukunnassa vpj:nä. Pihlajisto oli alkuvuonna edustajamme myös Espoon kaupunginosayhdistysten Liitossa (EKYL:ssä). Loppuvuonna tehtävää hoiti Margit Lundström.

Lintumetsän ja Lintuvaaran koulujen vanhempainyhdistysten kanssa aloitimme Kylä kasvattaa -projektin suunnittelun syksyllä. 7.9. osallistuimme Leppävaara-seuran järjestämiin perinteisiin Raittikarnevaaleihin.

F. Tiedotus

Alueen päätiedottajana toimi Lintunen. Lehti ilmestyi neljä kertaa ja jaettiin johtokunnan toimesta ilmaiseksi lähes 1600 talouteen. Yhdistyksen ilmoitustaululla johtokunta tiedotti tapahtumista.

Yhdistyksen web-sivujen suunnittelu aloitettiin yhdessä Lintumetsän koulun atk-ryhmäläisten kanssa, jotka vastasivat opettajansa johdolla käytännön toteutuksesta. Okyn web-sivut tulevat sijaitsemaan kaupungin museon sivuilla. Sivujen oletetaan valmistuvan keväällä 2001.

Johtokunta

Toimintasuunnitelma 2001

1. Alueellinen toiminta

Alueellinen toiminta tulee tänä vuonna keskittymään pääsääntöisesti Kylä kasvattaa -projektiin. Projektin myötä järjestämme erillisiä tapahtumia, joissa pyrimme jalkautamaan teorian käytännöksi. Tarkoitus on saada lintuvaaralaiset lapset ja aikuiset toimimaan yhä enemmän yhdessä, keskustelemaan ja tekemään Lintuvaarasta hyvän ja turvallisen asuinalueen.

Muita asukastilaisuuksia voidaan järjestää joko erikseen tai yhdessä jonkin muun tapahtuman yhteydessä (kuten Kylä kasvattaa -projekti, Siivoustalkoot ja Raittikarnevaalit). Näiden asukastilaisuuksien aiheena voivat olla esim. srk-yhtymän rakennushanke, Puolustusvoimien komentokeskus, Kehä I:n perusparannus ja Lintulaakson uusi koulu.

Harrastustoiminnot keskittyvät kevään ja kesän aikana pesäpallovälineiden vuokrausmahdollisuuden luomiseen. Muita harrastustoimintoja pyritään järjestämään kysynnän ja tarpeen mukaan.

2. Kaavoitus ja liikenne

Kaavoituksessa seuraamme edelleen Etelä-Espoon yleiskaavoituksen etenemistä, srk-yhtymän rakennushanketta, Puolustusvoimien komentokeskusta, Palokärjen asuntoaluetta, Mäkkylä II:n/Lintulaakso I:n kaavoitusta sekä Painiityn kaavoitusta.

Liikenteessä tarkastelemme varsinkin Kehä II:n jatkon etenemisselvityksiä, Kehä I:n perusparannuksen etenemistä, Puolustusvoimien komentokeskuksen tieratkaisuja ja Viidentien-risteyksen turvallisuuden parantamista, jonka suunnitelma on alkamassa keväällä.

3. Yhteistyö

Yhteistyömme jatkuu muiden espoolaisten asukasyhdistysten kanssa aktiivisena. Tulemme ympärillämme olevien asukas- ja vanhempainyhdistysten kanssa tekemään yhteiskirjeitä yms. viranomaisille varsinkin kaavoituksen ja liikenteen osalta. Leppävaaran alueneuvottelukunnassa sekä Espoon

Kaupunginosayhdistysten Liitossa olemme edustettuina.

4. Tiedotustoiminta

Lintunen ilmestyy edelleen neljä kertaa. Lehti jaetaan jokaiseen talouteen ilmaiseksi toiminta-alueellamme. Lehden lisäksi johtokunta jakaa tarvittaessa muita tiedotteita kotitalouksiin. Yhdistyksen ilmoitustaululla voidaan ilmoittaa lisäksi erikseen Lintuvaaraan vaikuttavista merkittävistä asioista.

5. Ympäristöasiat

Ympäristöstä huolehtiminen on yhdistyksen kulmakiviä. Tulemme korjaamaan ja maalamaan mm. bussipysäkkejä, tieviittoja jne. voimavarojemme mukaan. "Täsmäiskuja" (ilmoituksia asukkaalle, kiinteistöyhtiöille ja viranomaisille) tehdään edelleen asukkaiden huomautuksien ja tutkimuspyyntöjen johdosta. Loppukevällä järjestetään perinteelliset Siivoustalkoot.

TULOSLASKELMA 2000

TULOT

Varainhankinta	19719.1	
Tiedotus	8000	
Jäsenillat	0	
Pankkikorko	72.7	
Talkoot	500	28291.8

KULUT

Tiedotus	22050.001	
Talkoot	3921.1	
Muu vars.toim.	3500	
Varainhankinta	786.95	
Pankin maksut	349.25	30607.31

TILIKAUDEN TULOS -2315.51

TASE 2000

VASTAAVAA

Rahat	9829.54
Siirtosaatavat	5000
Yhteensä	14829.54

VASTATTAVAA

Oma pääoma	8386.93
Ed.vuosien ylijäämä	8150.87
Siirtovelat	607.25
Tilikauden tulos	-2315.51
Yhteensä	14829.54

Omakotiyhdistyksen perinteinen joulujuhla vietettiin 14. päivänä joulukuuta Lintumetsän koulussa. Yhdistyksemme toivomuksesta yläasteen oppilaat olivat valmistaneet yhdessä opettajien kanssa ohjelmakierroksen auditorioon. Juhlaan saapuneet noin 80 lasta ja aikuista saivat ihailla oppilaiden esittämänä muun muassa tonttujen voimistelunäytöstä, joulurunoa, kuoron esiintymistä, tiernapoikia ja musisointia. Yhdistyksemme palkitsi esiintymisvalmiit koululaiset ja opettajat kartuttamalla koulun leirikouluvaroja.

*Lintusessa olleeseen
asukasmielipidekyseelyn
vastanneiden kesken
arvotun herkkukorin
voittaja Päivi Lepistö
omakotiyhdistyksen
puheenjohtajan
Markku Saarikosken
onniteltavana.*

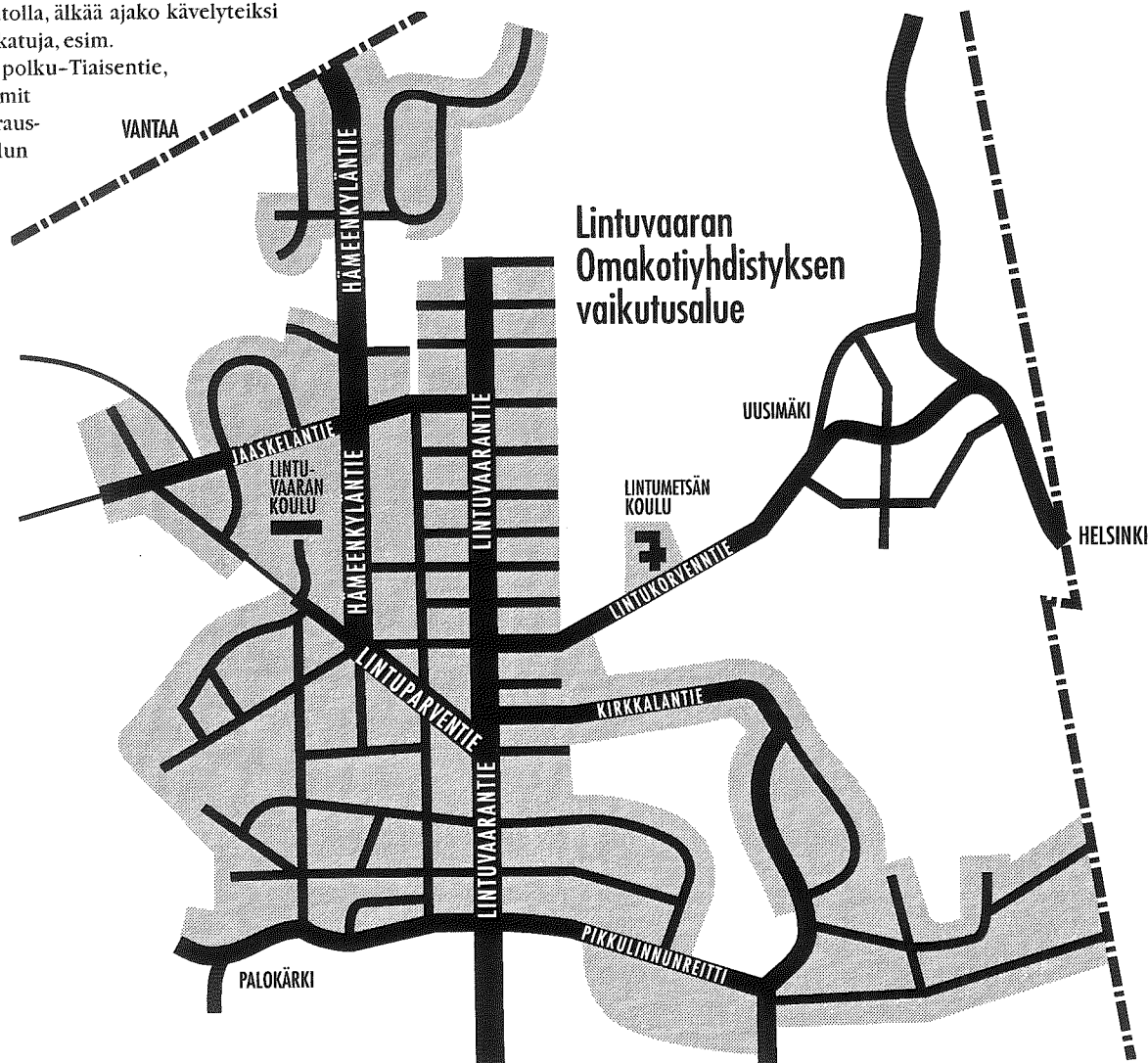
Jalankulkuvalot Hämeenkyläntielle

Lasten ja nuorten koulutien turvaamiseksi on saatu yksi parannus: jalankulkuvalot Hämeenkyläntien ja Pensaskertuntien risteykseen. Valot otettiin käyttöön heti joulun jälkeen koulujen lomien päättyessä.

Valot ovat toiminnassa arkisin koulujen alkamisajasta sen päättymiseen. Valot toimivat nappia painamalla ja vaihtuvat melko nopeasti painamisen jälkeen, joten odottelu-aika ei muodostu mitenkään pitkäksi.

Olisi toivottavaa, että mahdollisimman moni lapsi käyttäisi nyt tätä väylää koulumatkallaan Viiden tien risteuksen sijasta. Tämä on tietysti aika "hurskas" toivomus, mutta ei mikään mahdoton toteuttaa; onhan kunkin koululaisen koulumatka vain "tapa", jonka voi muuttaa, jos vain haluaa. Ensimmäinen se voi tuntua hankalalta, mutta jo viikon parin kuluttua ei varmaan enää muistakaan, että joskus on käyttänyt jotain toista reittiä?

Samalla esittäisin toisenkin seikan, joka turvaa lasten koulumatkaa. Vanhemmat, kun viette lapsianne kouluun autolla, älkää ajako kävelyteiksi merkittyjä katuja, esim. Katri Valan polku-Tiaisentie, vaikka puomit ovatkin aurasuorien kulun helpottamiseksi auki!

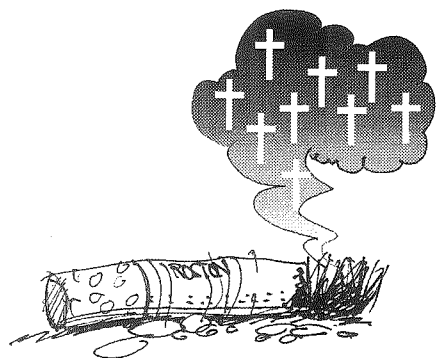
Tieasiaa: Teitä kaupungin hoitoon

Espoon kaupungilta tuli miellyttävän sisältöinen kirje meitä tiekuntalaisia ajatellen. Siinä kaupunki kertoo teknillisen lautakunnan päätöksestä, koskien yksityisteiden ottamista kaupungin kunnossapitoon 1.5.2001 lukien. Käytännössä tämä tarkoittaa, että kaupunki huolehtii teiden kunnossapidosta, tarkoitusta vastaavassa kunnossa.

Tiekunnat jatkavat normaalisti toimintaansa ja tienpitäjän vastuu säilyy entisellään. Tiekunnat, jotka tulevat kaupungin hoitoon ovat: Mäkkyläntien tiekunta, Alaniementien tiekunta, Karhuniityntien tiekunta, Keski-Metsämaan tiekunta, Kiertolinnuntien tiekunta, Laajalandenteiden tiekunta, Metsämaanteiden tiekunta, Mäkituvantien tiekunta, Pinopolku, Terholan tiekunta, Kätköpaikantien tiekunta, Tyskaksentien tiekunta, Kallvikinrinne. Näiden teiden yhteispituus on 10,5 km.

Raimo Henttonen

Doupinkia?

Parasta aivoja stimuloivaa doupinkia on pitkät kävelyretket. Itse nautiskelen tätä piristettä päivittäin matkalla työhön. Aivot lepää, ovat rentoutuneessa tilassa. Ärsyttäviä elementtejä ei ole juuri lainkaan. Bussissa tai junassa hermostuttavat tavantakaa lähimmäisten outo käytös, ulkonäkö joskus jopa haju, vähintäänkin kuitenkin kännykkäkälätyks.

Tässä auvoisassa onnen tilassa käyskenellessään voi sitten käyttää ärsytyksestä vapaan aivokapasiteettinsa luovaan suunnittelutoimintaan, esimerkiksi pohtimalla, mistä marisisi seuraavaan Lintuseen, kun tilaisuus taas joutui. Doupingista tietysti olisi hyvä aloittaa, kun se on niin ajankohtaista ja kertoo paljon suomalaisesta nyky-yhteiskunnasta laveaminkin. Mitä tahansa saa tehdä, muttei saa jäädä kiinni. Nyt olisi saatava tarinaan vain lintuvaaralainen näkövinkkeli.

Pohdinnan tässä vaiheessa satuin astelemaan väkellä täynnä olevan pysäkin ohitse, jolloin satuin vetäisemään sisään keuhkontäyden tupakansavua. Silloin se välähti kuin tuli ja leimaus! Juuri kun olin tuodittautunut ärsykevapaaseen nirvanaani, se löyhähti päin naamaa tai nenää tai keuhkoja. Ehdottomasti, tupakka on saatava kiellettyjen aineiden listalle! Heti ja ihka ensimmäiseksi!

Tämän jyrkkyyden perusteleminen ei paljoa tarvitse luovaa ponnistusta. Syyt löytyvät jo tämän turhakkeen alkulähteiltä, missä globaalin riistotalouden uhrat raatavat paahteisilla pelloilla nälkäpalkalla, vaikka samoilla pelloilla voisivat viljellä syötävääkin omaksi ja koko

tienoon hyväksi. Lopputuotteen, tämän tupakattoterönn sitten valmistaa ja kuljettaa koneet, joten työllisyysmomenteilla on turha yrittää selitellä doupupaamistaan. Tietty melkoinen määrä salakuljettajia saa siitä elantonsa.

Tupakasta saatavat veromarkat ovat yhtä huono puolustus, sillä ne rahat menevät tupakkasairauksien hoitoon eivätkä riitäkään. Hoidettavia tulee viattomistakin. Syntymättömät lapset ja imeväiset kärsivät äitien ja isienkin tupakoinnista, puhumattakaan riuskoista kunnan kansalaisista, jotka reippailemalla koittavat pitää kunnostaa huolta, mutta joutuvatkin pysäkkipaikkoja ohitellessaan savustetuiksi. Pysäkkejä pahempia paikkoja ovat vielä työpaikkojen ovensuut, jotka ovat mustanaan tupakkaterroristeja. Kun kunnan kansalainen yrittää töihin mennessään hönkätä vielä kerran raikasta ilmaa, joutuukin hän nikotiinimyrkytyksen uhriksi.

Kunhan kylän kevättalkoot koittaa, ovatkohan tupakoitsevat kylänmiehet ja naiset poimimassa tumppeja pysäkeiltä ja pientareilta, kysyn vaan!

Pieni Moraliteetti

Lintuvaaran miljöömuutoksia

Ennen TV-aikakautta elämä entisessä Hara-kassa nyk. Lintuvaarassa oli toisenlaista. Oli pieniä kahviloita, kioskeja, elokuvateatteria, tanssipaiikka kansantalo ja Leppävaaran puolella Poliisitalo ym. Pelkäsin liikkua täällä, kun muutaman kerran 60-luvulla kävin. Silloin kyläiltiin paljon ja ihmiset keskustelivat ja näin hoitivat toisiaan, niin tiedettiin mitä kylillä tapahtui. Pidin tätä vaarallisena paikkana. Michillä oli aseita ja murhiakin tapahtui, yksikin paikka oli saanut nimen "Murhamäki". Miehet joivat ja kulkivat paikasta toiseen. Kotikulmillani Jupperissa ja Laaksolahdessa oli rauhallisempaa.

Asuessani 70-luvulla Leppävaarassa, siellä oli jo muutama kerrostalo omakotitaloalueiden keskellä. Maxikin oli jo tullut viinakauppoineen kaikkineen. Lintuvaara oli rakennuskiellossa vuosikaudet. Taloista monet menivät erittäin huonoon kuntoon, koska tilanne pysyi pitkään epävarmana. Leppävaara-Lintuvaarassa oli paljon ulkoilumahdollisuuksia ja talvisin käytiin miltei joka päivä hiihtämässä Monikon metsissä ja kallioilla. Siellä oli myös isohöpypyrimäki, jossa nuoret miehet harjoittelivat, jopa SM-tasolla olevat. Viikonloppuisin siellä punaisella

tuvalla tarjottiin kuumaa mehua, kahvia ja munkkeja. Ajateltiin ihmisten tarpeita ja hyvinvointia. Kesäisin käveltiin ja katseltiin mitä luonnossa tapahtuu. Monikon metsässä lähellä Leppävaaran kartanon alueita näimme purossa keväisin kaloja. Kyykäärmekin tapettiin kartanon alueella. Pajupillejä tehtiin, vadelmia, mustikoita ja sieniiä poimittiin. Usein oli luonnonkukkakimppu mukana kotiin vietävänä. Nyt pienetkin metsiköt tuhoetaan, ihmiset sairastuvat ilmansaasteisiin. Pitäisi aloittaa istutustalkoot kuten Israelissa. Jokainen, jolla tulee Lintuvaaraan, istuttaa puun taimen, jotta voisimme hengittää tässä maassa.

Elämä oli silloin enemmänkin kotioiloissa olemista ja ulkoilua. Perhejuhlia pidettiin vielä ja elämä oli rauhallisempaa kuten vielä 80-luvullakin. Lintuvaaraan alettiin rakentaa uusia taloja, muutama ihan vanhakin on vielä jäljellä. Nyt elämä on muuttunut niin, että ihmiset vain käyttäilevät toisiaan mihinkään jengiin toikin kuuluu. Melkein kaikki ovat vain ottamassa toisiltaan, eikä enää ole vieraanvaraisuudesta juuri tietoaakaan. Nyt tuntuu siltä, että 80-luku on ollut parasta aikaa. Jos siihen vielä lisäisi 50-luvun opetukset kotona ja kouluissa, niin elämämme olisi paremmanlaatuista.

Nyt 2000-luvulla on mielenkiintoista katsella ympärilleen - minkä maan arkkitehtuurilla on rakennettu ja mikä on asukkaiden tyyli, ja minkä maan kansalaisia näissä taloissa asustaa.

Meillä perussuomalaisilla oli ja on tapana ilahduttaa lähimmäisiämme esim. tervehdyksin kortein, kukkasin, leivonnaisin ym. viemisin. Tästä saa hyvän ja onnellisen mielen. Talkoohenki on tapettu. Jos vielä nykyisin vie naapureille jotakin mieltä ylentävää, niin jonkin ajan kuluttua tuntuu olevan vihamiehiä ympärillä. Jotkin ihmisryhmät Suomessa, täälläkin, ovat erittäin kateellisia, mikä tekee ihmiset ilkeämielisiksi.

Miten voisimme parantaa suomalaista ja lintuvaaralaista elämänlaatua?

Kirjoitelkaapa ajatuksianne ja mielipiteitänne esim. Lintuseen tai Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen johtokunnan jäsenille.

Rauhallista ja turvallista talvi- ja kevätaikaa

Margit Lundström

Rakennettiin sitä ennenkin

Nykyisen kiihkeän rakennusbuumin aikaan, kun Lintuvaaran ilme muuttuu päivittäin, on hyvä palauttaa mieleen kuinka Lintuvaaraa rakennettiin 50-luvulla. Oheinen Eila Wickmanin kertomus on tästä hyvänä esimerkkinä.

Sota oli loppunut ja 15.11.1944 pääsi mieheni miltei seitsemän vuoden armeijassa olonsa jälkeen siviiliin. Hän oli juuri täyttänyt 28 vuotta ja meillä ei ollut mitään muuta kuin 4 tyhjää kättä, ei kattoa pään päällä eikä edes kaupasta saanut mitään. Hän sai kuitenkin entisen työpaikkansa, jossa oli aloittanut jo 13-vuotiaana. Työpaikan mukana saimme vaatimattoman asunnon, jossa oli huone ja kaasuliekki sekä kylmä vesi. Se oli kuitenkin kuin taivaan lahja, sillä Helsinki oli täynnä asunnottomia ihmisiä, talvi pakkasi päälle ja useita perheitä asui samoissa huoneistoissa. Meillä oli jopa oma sisäänkäynti suoraan rapusta – ja puulämmitys.

Joskus sitten alkoi tulla tietoja, että rintamamiehet voivat anoa maata itselleen rakentaakseen talon. Mekin anoimme, mutta minä olin ainakin niin pessimistinen ja vastustelin koko asiaa. Olimmehan köyhiä kuin kirkonrotat ja orpoja, joilla ei ollut edes toivoa perinnöstä. Kuitenkin anomus laitettiin ja sitten tulikin tieto, että meille olisi Puistolasta tontti. Se oli niin kaukana, että ei sopinut ollenkaan, joten luovuimme siitä ja jäimme odottamaan sopivampaa.

Noin 10 vuoden kuluttua tuli sitten tarjous Mäkkylästä ja kesällä 1956 kävimme ensi keran katsomassa saamaamme tonttia. Olimme muuttaneet jo Pitäjänmäen teollisuusalueelle Valimontielle, ja tonttihan sopi meille hyvin! Siellä kasvoi hyvä metsä, ja ensimmäisenä talvena kaadettiin 60 puunrunkoa. Ne vietiin sahalle ja tehtiin laudoiksi ja koolingeiksi. Silloin ei vielä ollut moottorisahoja, vaan justeerilla ja pokasahalla kaikki puut kaadettiin. Syksyllä 1956 kävimme tekemässä hallintasopimuksen, varsinaisen kauppakirja tehtiin talon valmistumisen jälkeen.

Tästä se alkoi elokuussa 1956

Siitä alkoi rakentaminen – kiitos mieheni uskon itseensä – hänhän ei ollut rakentanut koskaan edes koirankoppia, mutta kuitenkin käsistään kätevä ja huolellinen sekä osasi monenlaista työtä. Hän oli silloin 40-vuotias ja sanottiin, että se on ikä jolloin vielä voi aloittaa rakentamisen, sitten ei enää jaksaisi. Mutta meillä oli naapuri, joka aloitti 60 vuotiaana. Hän tosin oli ammatiltaan kirvesmies ja hänellä oli poika rakentamisessa mukana.

Nyt näin tämän uuden rakentamisbuumin aikaan ajattelin kertoa hiukan siitä ajasta, kun näitä entisiä metsiä raivattiin ja rakennettiin. Mehän aloitimme rakentamisen vasta 1957 keväällä, jolloin jo suurin osa pohjois-Mäkkylää oli rakennettu ja täällä oli jo hyvät tietkin. Aikaisemmin tulleet kertoivat vaikeuksista saada tarvikkeita tonteille, sillä autot eivät päässeet perille, vaan tavaroita piti käsipelillä raahata joskus pitkät matkat.

Kevät 1957 oli kylmä ja edeltävä talvi oli ollut kova. Routa sulii vasta toukokuun loppupäivinä ja työt voitiin aloittaa. Meillä oli jo silloin onni saada raivaustraktori kaivamaan perustaa. Aikaisemmin kaikki olivat kaivaneet montun käsin lapioilla. Tällöin oli jo helpommin saatavissa rakennusmateriaaleja. Kun nyt näin aikoina katselee rakentamista, kun talot nousevat päivässä, ja muistelee sitä entistä

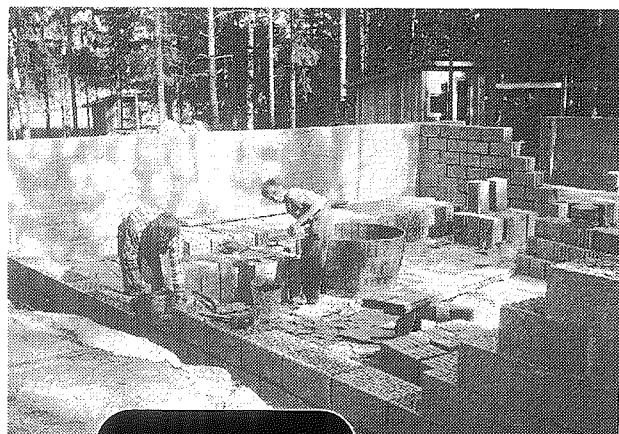
aikaa, ei voi muuta kuin ihmetellä! Me rakensimme kolme ja puoli vuotta. Tosin työ tehtiin omin voimin, etupäässä hartiapankkirakentamisena. Ammattimiehiä otettiin silloin kun oli töitä, joita ei saanut itse tehdä, tai silloin kun ei osannut.

Kaikilta aloilta sai silloin hyvin ammattimiehiä, aina kun tarve vaati. Meillä oli piipuntekijänä muurari Erik Etholen, joka teki myös rappaukset. Hänen ammattitaitoaan kuvaa hyvin, kun soitimme Espoon rakennustarkastajalle, että

24 päivä toukokuuta 1957

piippu on nyt valmis ja sopsi tulla tarkastamaan. Virastosta kysyttiin, että kukahan sen teki, ja vastauksen kuultuaan sanottiin, että "jatkakaa sitten vaan!". Samoin kävi, kun putkimies Reino Juslin oli tehnyt keskuslämpö- ja vesijohtotyöt. Hän ei tarvinnut piirustuksia eikä LVI-kaavoja. Hän otti tupakkalaatikon ja sen pohjaan hän piirsi jonkun kaavion. Hän

**Sokkelin muuraus
kesällä 1957**

sanoi: "Tuosta lähtee nousu" ja tuosta mikä mitäkin, ja alkoi hitsata. Hyvä tuli, kaikki on toiminut yli 40 vuotta ilman mitään häiriöitä. Maksu sovittiin yleensä urakkana, ja eivät he kovin paljon edes ottaneet. He olivat hauskoja veikkoja, jotka joskus innostuivat juhlimaan. Mutta kun työtä tehtiin, niin siinä ei moitittavaa ollut.

Rintamamies sai lainaa 600 000 senaikaista rahaa. Kova inflaatio oli jo syönyt sen arvón niin, että sillä sai anoastaan sokkelin (kellarikerroksen). Oli juuri ollut 27 %:n devalvaatio ja pankkilainoja ei juuri saanut. Syksyllä laitettiin katos sokkelin päälle ja se täytettiin oljilla. Sokkelin ympäri laitettiin myös salaoja. Sokkelin pikeäminen oli vaikeaa, koska syksy oli hyvin sateinen ja pikeen piti sekoittaa petrolia, muuten se ei levinnyt. Mutta hyvin se on pitänyt!

Seuraavana keväänä kannettiin oljet ulos (sen tein minä yksin, onpa jäänyt hyvin mieleeni!). Sitten taas alkoi muuraus, joka tehtiin itse. Oli hauskaa nähdä kuinka seinät nousivat ja talo alkoi hahmottua. Samalla laitettiin piippu ja katto, ja syksyllä ikkunanpokat. Niin saatiin talo talvea vasten vesikattoon ja siihen laitettiin myös yksinkertaiset ikkunat.

Siihen aikaan tuotiin maahan viinirypäleitä tynnyrissä korkkirouheen seassa. Pyysimme mieheni työpaikan myymälänhoitajia keräämään rouhetta. Sitä tuli paljon ja laitoimme sen kellarikerroksen lattialle talvenajaksi lämpöeristeeksi. Myöhemmin laitoimme 15 senttiä rouhetta vintin lämpöeristeeksi ja sen päälle vuorivillan. Luulena, että siellä on vieläkin rusinoita!

Oli se rakentamisaika kyllä työntäyteistä silloin! Myös lauantaisin oltiin töissä klo 2:een asti, ja töiden päätyttyä lähdettiin pyörällä rakennukselle. Onneksi matka oli vain 4 km, sillä asuimme Pitäjänmäessä. Siellä teolli-

suusalueella rakennettiin silloin myös paljon ja metsissä oli tavaraa. Oli tiilikiviä, kokonaisia ja puolikkaita, oli harkkoteräspätkiä ja muuta rautatavaraa. Kaiken keräsimme talteen ja käytimme rakentamiseen. Silloin ei heitetty hukkaan mitään käyttökelpoista. Toisin oli asia suurten yritysten rakennustyömaiden kanssa! Kerran löysimme keskeltä metsää 3 m pitkän rataiskkon pätjän, joka on nyt meidän

olohuoneen ikkunan päällä tukirautana.

Meillä oli suuri etu, että saimme käyttää kaikkiin tavarakuljetuksiin ilmaiseksi työpaikan autoja ja että itsellä oli myös ammatijokortti. Olen vasta nyt paljon myöhemmin käsittänyt, miten suuri etu se oikeastaan olikaan – ja rahan säästö.

Näin kymmenien vuosien jälkeenkin usein tulee ajatelleksi kuinka suuri urakka rakentaminen oikein oli, enkä minä edes tiedä kaikkea, koska mieheni hoiti rakentamisen ja minä oli "vain hantlankari". Mutta jokaisen tiilen olen kantanut sokkelin päälle kasoihin ja monenmonet naulat kiskonut laudoista ja suoristanut, jotka sitten käytettiin moneen kertaan uudelleen sementtivalujen laudoituksiin.

Kun ensikerran tulin katsomaan perustusmonttua, jonka pohjalla mieheni ahersi yksinään tehden jonkinlaista kivetystä, ja montussa oli vettä ja kuraa, minä kauhistuin ja aloin itkeä siinä reunalla. Se oli kuin valtava hauta ja ajattelin, että se monttu on meidän elämän loppu! Se oli niin toivottoman näköistä, mutta siitä se talo vaan alkoi nousta. Sokkeli valettiin talkoovoimin. Meillä oli sähkökäyttöinen betonimylly, mutta se teki tenän eikä suostunut käymään, joten nostettiin kuorma-auton takapyörät ilmaan, remmi kiinnitettiin pyörään, joka sitten pyöritti konetta tuntikaupalla. Vesi haettiin tynnyreillä vesipostista. Silloin ei voinut tilata valmista sementtiä puhelimella kuten nykyään!

Ja sitten tuli kevät 1959 ja rahat olivat loppu, ja talorakennus seiso. Ajat olivat niin huonot, että ei uskaltanut edes yrittää pankinjohtajien puheille. Oli jo juhannuksen aika, kun mieheni ajoi firman pääjohtajaa Helsinkiin. Matkalla he

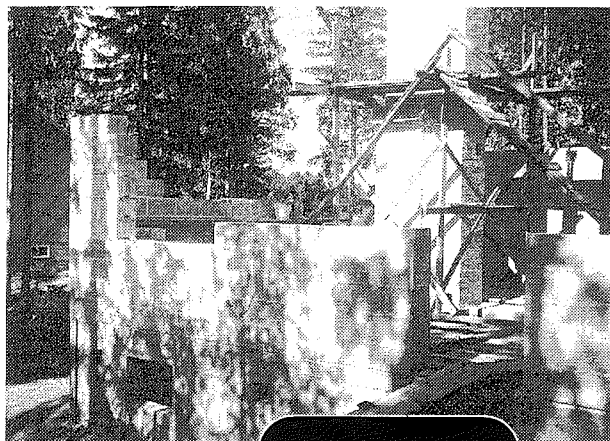
puhelivat niitä ja sitten johtaja kysäisi, että miten se rakennus on edistynyt? Mieheni vastasi, että ei mitenkään, kun ei ole rahaa! Johtaja oli itse pankkiasioille menossa, ja kun hän tuli takaisin, hän sanoi miehelleni, että "mene huomenna pankkiin, niin saat lainaa niin paljon kuin tarvitset". Ja siitä alkoi taas kiire ja työntouhu.

Meille myönnettiin lainaa miljoona markkaa, mutta emme sitä kaikkea edes ottaneet, kun pelkäsimme koronmaksua. Mutta sen jälkeen oli inflaation niin nopeaa, että kaikki olisi kannattanut ottaa, sillä meillä oli 15 vuotta maksuaikaa ja maksoimme velan pois jo kun se oli ollut 8 vuotta.

Se kesä oli kiireinen! Kaikki helpottui, kun oli rahaa käytettävissä, vaikka kyllä säästettiin kaikessa mahdollisessa. Talossa on asuinosassa 10 ovea ja kellarikerroksessa 7. Yhtään ovea emme kuitenkaan ostaneet, vaan ne oli otettu työpaikan muutostöiden yhteydessä hyljättyjen tavaroiden kasasta. Saunan kaakelit putsattiin purkukaakeleista ja saunaan laitettiin eristeeksi n. 10 cm:n paksuisia korkkilevyjä, jotka mieheni purki hylätyistä pakastearkuista. Ja kun koitti aika jolloin erilliset lihakaupat lopetettiin, niin kaatopaikoille joutui suuret määrät Carraran marmoria. Sitä otettiin talteen ja käytettiin mm. ulkoverannan päällystämiseen. Sitä tehtiin myös kellarin ikkunanlaudat, mutta lattia oli valettu jo aikaisemmin, ikävä kyllä.

Ainoat ovet, joista maksettiin, ovat leppävaaralaisen puusepän tekemät ulko-ovi ja autotallin ovet.

Meidän talon suunnitteli mieheni ja sen piirsi

**Piippu rahoitettiin
isän veikkaus-
voitolla**

rakennusmestari, joten se ei ole ns. typpitalo. Meille tehtiin myös kaivo, joka on 6 m syvä.

Neljä metriä louhittiin kallioon. Jonkin aikaa jouduimme odottelemaan veden tuloa, kunnes

sitä alkoi tihkua kallion halkeamista. Vesi oli hyvää ja sitä riitti myös naapureille. Sisävesiä laitettiin vasta 1968, kun alueelle tuli viemäri. Tiski- ja saunavesille tehtiin kaksi saostuskaivoa. Kaivot kävi louhimassa ammattilainen, mutta itse olimme mukana kivimurskan nostamisessa sieltä. On uskomattoman paljon selaista työtä, joka ei edes näy koskaan kuten esim. kaikki kaivamiset!

Maalari tuli joulukuun alussa. Hän oli nuori ammattimies ja teki koko urakan yksinään. Hän pohjusti hyvin seinät ja ikkunanielet, mikä olikin työ, joka oli tehtävä huolella. Hän tuli iltaisin leipätyön jälkeen ja koska hän ei ollut naimisissa, toimme hänelle sängyn rakennukselle, missä hän asui niin kauan kuin työ kesti ja saattoi tehdä töitä illalla myöhempään. Tämä oli työvaihe, johon me emme ollenkaan puuttuneet, sillä mieheni ei ollut siitä innostunut, ja minä vielä vähemmän.

Ennen joulua tuli lattioiden vuoro. Korkkimatto levitettiin makaamaan kahdeksi viikoksi, minkä jälkeen tuli Vikander ja Larssonin mattomies kiinnittämään maton. Hyvin on pysynyt ja on vieläkin hyvässä kunnossa. Vuoden 1960 alkaessa talo oli valmis!

Emme kuitenkaan itse sinne muuttaneet – vaikka mieli tekikin – sillä meillä oli hyvä työsuhteasunto, johon kuului sähkö ja puhelin sekä muitakin hyviä etuja. Olimme rakentaneet talon eläkepäiviä varten ja alusta alkaen päättäneet vuokrata sen pois. Meitä onnesti myös siinä, että saimme kaikista materiaaleista melko hyvän henkilökuntalennuksen. Voimassa oli myös laki, että jos rakennuksen pinta-ala ei ylittänyt 87 m² niin sai liikevaihtoveron takaisin (muistaakseni 11 %), ja vuokra oli verotuksesta vapaa 10 vuotta.

Tuttavat kyllä ennustivat yhtä ja toista tapahtuvaksi ja sanoivat, että oli hullua vuokrata talo pois, peloittelevat vuokralaisten hajoittavan paikat. Meillä oli kuitenkin onni matkassa, sillä saimme asukkaiksi aivan ihania ihmisiä. He asuivat aikansa, ostivat tai tekivät sitten oman asunnon, eikä kukaan lähtenyt vihoissa. Usein he vielä hankkivat uudet vuokralaisetkin. Kaikkiaan talo oli vuokrattuna 18 vuotta.

Lokakuussa 1978, kun meillä oli vielä vuosi aikaa eläkkeelle siirtymiseen, mieheni aivan yllättäen kuoli. Näin ollen hän ei koskaan saanut asua rakentamassaan talossa. Olisi suonut hänen voivan nauttia eläkevuosista, sillä hän oli 50 vuotta tehnyt raskasta työtä. Hän oli ahkera uurastaja, joka ei työtunteja laskenut. Hän oli ainoana poikana joutunut osallistumaan perheen elatukseen isän kuoltua pojan ollessa 8-vuotias.

Lopuksi tekee vielä mieli kertoa, että oli niitä vastoinkäymisiä ja vaikeuksiaikin. Keskuslämmön ja vesijohtojen asennus jäi sattumoisin

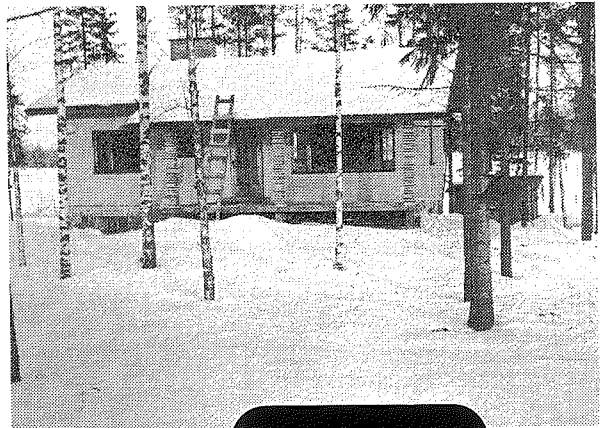
melko myöhäiseen syksyyn. Nämä työt voitiin aloittaa vasta syyskuun lopulla. Aloituspäivä oli sovittu putkimiehen kanssa ja hän oli tuonut pöytänsä ja työkalunsa paikalle. Mutta kuinka ollakaan hänelle pukkasi juhlaputki päälle ja sitä kesti kaksi viikkoa. Talvi uhkasi tulollaan jo lokakuussa ja me hätäännyimme, kun häntä ei näkynyt, laulu ja "äkseeraus" kuuluivat vain lähimäeltä, missä hän oli kavereineen. Lopulta mieheni otti yhteyttä putkiliikkeeseen ja sieltä tuli miehiä autolla katsomaan tilannetta. Heille olisi pitänyt olla piirustukset ja suunnitelmat, ja siihen taas olisi mennyt lisää aikaa ja rahaa.

Putkimiehemme poika oli kuitenkin nähnyt liikkeen auton pihassamme ja kertonut siitä isälleen. Hän tulikin tuohtuneena ja kysyi mieheltäni, että "etkö sinä luota minuun?". Mieheni sanoi luottavansa kunhan hän vaan tulee ja aloittaa työt. "No perkele, minä aloitankin heti!" ja alkoi vetää esille hitsauslaitteita, vaikka olikin aikamoisessa huikeudessa. Minä toppuuttelin, että ei nyt, mutta mieheni antoi hänen touhuta. Hitsaus kävi kuin luomisen työ, vaikka hän itse heilui, käsi oli vakaa. Eikä siinä monta päivää mennyt, kun kaikki oli valmista ja keskuslämmitys pelasi ja vesijohto oli käytössä.

Kun kaikki oli valmista ja kokeiltiin toimiiko ne, eräs naapurin mies tuli käymään ja ihmetteli, eikö talossa ollenkaan savuviinoja tarjota? Sanoimme, että ne on jo otettu! Kun maksoimme työn, laitoimme mukaan viinapullonhinnan ylimääräistä.

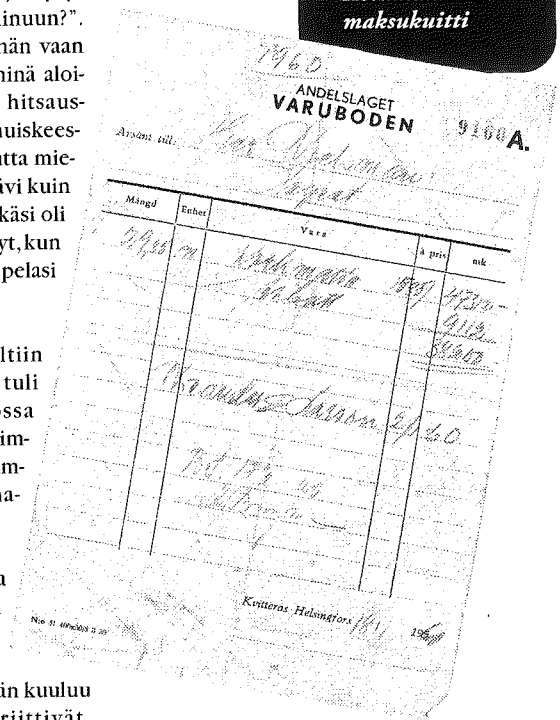
Meillä on tallella kaikki laskut ja päiväyrit koko rakennusajalta, niihin on merkitty työt ja maksut. Silloin ei yhteiskunta asettanut rakentajille paljonkaan velvoitteita, kuten nykyään kuuluu olevan. Suulliset sopimukset riittivät. Olikohan maailma jotenkin helpompi silloin kaikesta huolimatta?

Minä tulin 1.3.1979 tänne Mäkkylään ja ajattelin, että olen jonkin aikaa, ja katson sitten mitä teen. Nyt olen ollut jo 22 vuotta ja se aika on mennyt kuin siivillä. Täällä on rauhallista, luontoa ympärillä – vielä toistaiseksi – ja täällä voisi asua vaikka kuinka kauan, jos vain voimat riittäisi. Näin talvella on helpompaa, mutta kesällä on tekemistä enemmän kuin jaksaa. Paljon täällä on muuttunut! Sukupolvenvaihdos on meneillään, mutta uudet asukkaat ovat oikein mukavia ja lapsiakin alkaa taas olla ympäristössä. Joten elämä jatkuu!

Joulu 1959

Korkkimaton maksukuitti

Eila Wickman

Kunnan kengät ja rautainen kampa

Nykyisin kiinnitetään kaikenlaiseen syrjintään ja esim. koulukiusaamiseen paljon huomiota. Se on hyvä asia. Ikäisteni ihmisten lapsuudessa kiusaamiseen syöllistyivät usein - ymmärtämättömyyttään - aikuiset ihmiset. Ennen nykyisiä sosiaaliturvajärjestelmiä köyhät perheet saattoivat saada apua kunnalta nöyryyttävän anelun läpi mm. ruokalappuina, joilla sai ostaa tiettyjä elintarvikkeita kaupasta.

Kunnan lapuilla ostava oli leimattu. Koko kylä tiesi, kuka oli - niin kuin jotkut tyhmästi sanoivat - "kunnanvaivainen". Sitä köyhyyttä oli Perä-Harakassa 1930-luvun alkupuolella runsaasti.

Rahallista "köyhänapua" jaettiin Leppävaarassa viikoittain palokunnan talolla, joka sijaitsi Valtatien (Lintuvaarantien) varrella, kansakoulusta asemalle päin olevalla tontilla. Jakotilaisuuksissa ihmisille usein ärjyttiin ja heitä kohdeltiin muutenkin rumasti.

Meidän äiti oli silloisessa huoltolautakunnassa (nykyisin sosiaalilautakunta) köyhän väen edustajana ja myös läsnä noissa tuskallisissa rahan jakotilaisuuksissa, joissa pulassa oleville ihmisille annettiin mm. tylästi ja loukkaavasti elämän ohjeita siitä, minkä verran lapsia oli puutteessa elävän ihmisen soveliaasta hankkia. Esim. yksinäinen äiti oli silmätikku. Silloin ei ollut nykyajan mahdollisuuksia säädellä lasten tuloa. Äidin päiväkirjamerkinnot huokuvat pahaa oloa tuosta ihmisten ala-arvoisesta kohtelusta. Usein hän hoitikin asian niin, että toi tarvitsijalle kotiin avun.

Eräs tapa auttaa köyhää väkeä oli myöntää anomuksesta kenkiä kansakoulua käyville puutetta kärsivien perheiden lapsille. Usein jalkineet tulivat hyvin myöhään syksyllä. Äitini kirjoitti kerran tuotuneena lehteen tilanteesta pakinan, jossa hän totesi mammojen tarkastelevan iltaisin jälkikasvunsa varpaanvälit, olisivatko sinne jo kasvaneet räpylät. Joku paremmin voivan väen edustaja vastasi siihen, että kauemminhan mukuloiden kengät pysyvät ehjinä, kun saavat ne vasta syksyisten loskakeliä loputtua.

Kenkien jakopäivänä kutsuttiin luokan eteen ne lapset, joille kunnan kengät annettiin. Monet kirkkaat silmäparit seurasivat tapahtumaa.

Siihen aikaan joillakin lapsilla oli myös hiuksissaan täitä. Kuljin alaluokilla ollessani yhteen aikaan koulumatkoja tytön kanssa, jota kutsun tässä vaikkapa Elviksi. Äiti innostui joskus esim. kirjoittamaan niin, että huusholli jäi siskon kontolle.

Kerran äidillä oli menossa sellainen vaihe, kun tulin koulusta. Kerroin hänelle, että Elvillä on hyttysiä päässä. Äiti kuittasi asian tokaisemalla papereidensa yli: "Älä nyt höpsöjä puhu. Ei kenelläkään ole hyttysiä päässä!"

Aamulla ryhtyessään kampaamaan päätäni, äiti kauhistui. Minulla oli täitä! Alkoi hirmuinen jahti. Pääni pestiin moneen kertaan lampunöljyllä ja millä muilla aineilla lieeneekään pesty.

Koulussa kävi harvakseltaan terveystarkastus, jossa lasten siisteyden. Käsien ja kynnenalusten piti olla puhtaat. Jokaisella piti olla puhdas nenäliina ja tyttöillä alakoulussa myös siisti esiliina. Pää tarkastettiin niin, että lasten kädet nostettiin niskaan ja kyynärpäästä ohjaten niitä työnnettiin päälakeen päin. Minunkin päässäni oli jokapäiväisestä kauheasta käsittelystä huolimatta vielä saivareita, tain munia. Jatkonäytös oli sellainen, että lapset, joiden päästä oli löytynyt eläviä, kutsuttiin uudelleen luokan eteen ja heille annettiin rautaiset ns. täikammat. Minäkin sain sellaisen kamman. Hiukseni puhdistuivat kyllä muin konstein.

Sinikka Luja-Penttilä

Opetusretki Lintuvaaran kouluun

*Vasemmalta:
Suvi, Emilia ja Emma*

Voittajajoukkue

9. luokan kaupallisten aineiden tunnilla käsiteltiin vakuutuksia ja liikenneturvallisuutta. Asiaan liittyen piti tehdä valistusretki jollekin lähikoululle. - Tuumasta toimeen: 28.11.00 kolme oppilasta Emma, Emilia ja Suvi menivät pitämään tuntia Lintuvaaran koulun 3. b-luokalle. Aiheena oli tapaturmavakuutus ja liikenneturva.

Saavuimme Lintuvaaran koululle hieman ennen kello yhdeksää aamulla. Meidät päästettiin luokkaan valmistelevaan esitystä ja tekemään "kenraaliharjoitusta". Pian sisään saapui 3.-luokkalaisten naurava ja villi joukko, joka katseli meitä tuntemattomia ihmisiä hieman oudoksuen ja arkaillen, mutta tunnin alettua he kuuntelivat kiinnostuneena ja viittasivatkin hyvin ahkerasti oppitunnin pitäjiä riemuksi. Kerroimme pääasiassa vakuutuksesta ja liikenneturvallisuudesta eli heijastimien ja kypärän käytöstä.

Lopuksi oli vuorossa jännittävä tietokilpailu, jossa ilmeni todella suurta innokkuutta ja taistelutahtoa, joten - kuten odottaa saattoi - vastaukset olivat todella hyviä.

Oppitunnista ja tietokilpailusta huomasin, ettei Lintuvaaran koulun 3. b-luokan heijastimien ja kypärän käytöstä tarvitse olla huolissaan, koska he käyttävät kumpaakin aina, kun siihen on mahdollisuus.

Kaiken kaikkiaan opetusretki oli mukava, ja me 9.-luokkalaiset saimme hyvää kokemusta tulevaisuuteen.

Lintumetsän koulu

Emilia Koivuniemi 9. b

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n

VUOSI- KOKOUS

keskiviikkona 28.3. klo 18
Lintumetsän koululla

Tulkaa keskustelemaan ja kyselemään
teitä kiinnostavista asioista

Markku Markkulan kanssa.

Hän on kansanedustaja ja tällä kertaa
ainoa lintuvaaralainen valtuustossa.

KAHVITARJOILU!

Tule mukaan vaikuttamaan!

Tavallista

Parempi

Ruokakauppa

KIKI
SUPERMARKET

Ykkös
halli

K-YKKÖSHALLI
MYYRMÄKI
LIESITORI 1
P: 530 8550

KIKI
SUPERMARKET

**WWW.KAUPPAAN
KOTINKULJETUS
TARJOUKSET
KAUPAN OSASTOT
PALVELUPISTEET
TAPAHTUMAT
NEUVONTA
PALAUTE**

PLUSSA

**K-RYHMÄ
K-NETTI.COM**

JAKELUALUEET:

LANSI-VANTAA 01600-01760
ITÄ-VANTAA 01200-01530
KLAUKKALA 01800-01820
HELSINKI 00390-00440
ESPOO 02600,02610,
-620,-630,-660,-680,-710,
-720,-730,-920,-940,-970.
KAUNIAINEN 02700

PIRKKA

WWW.SUPERMARKET.FI

YHTEISTYÖKUMPPANIT

UUTUDET

**MYYMÄLÄMME
ON AVOINNA:
ARKISIN 9 - 21,
LAUANTAISIN
8-18 !**

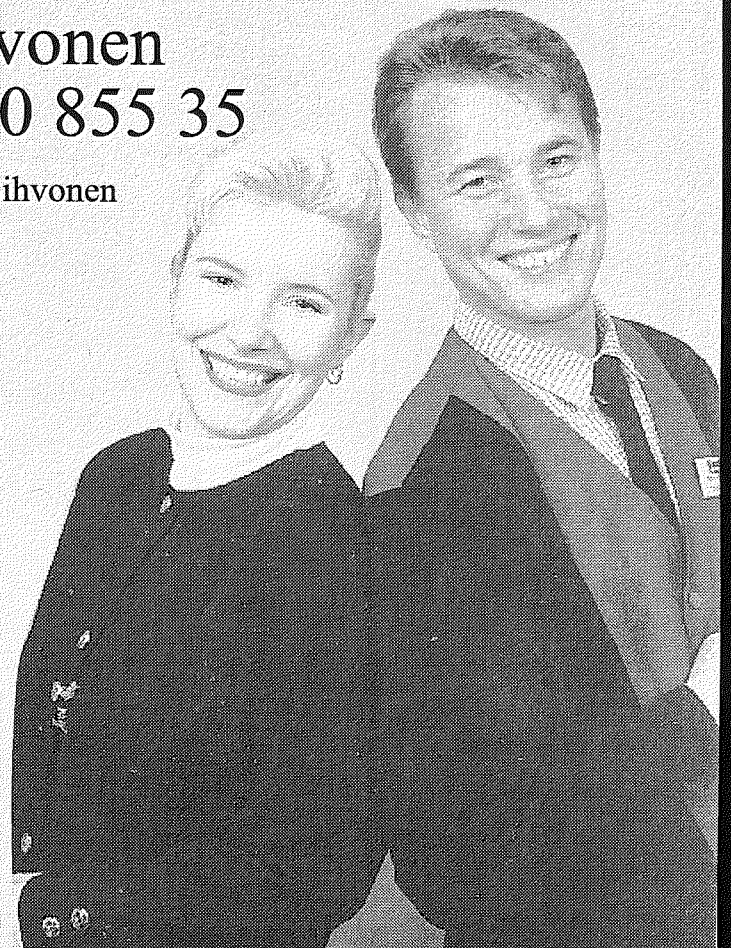
PLUSSA

Tervetuloa Ykköshallin Netti-kauppaan !

Avoinna
24 tuntia/vrk

Ykköshallin Netti-kauppa on
avoinna 24 tuntia
vuorokaudessa. Näppäile
vain www.yhalli.fi ja voit
kätevästi tilata tarvitsemasi
tuotteet meidän
toimittamana, suoraan
kotiisi. Lisätietoja
myymälässämme antaa
Ari Sihvonen
puh: 530 855 35

Anne ja Harri Sihvonen
Kauppiaspari

OIKOTIE PALVELUIHIN

Valitse palvelu